

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Ay III

SETMANARI POPULAR
INCA 27 DE GENER DE 1917

Núm. 109

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Retxes de Sol

LA PROCESSÓ...

Jo he vist donar a la processó del *Corpus* la següent explicació:

Durant el temps Pasqual, el bon Jesús està convidant als pecadors an el compliment del precepte de l'amor, mitjançant la Liturgia sagrada i la veu dels ministres de la Iglesia.

Els qui accepten el convit reben per aliment el propi Cos i Sang sagratíssima de Jesús. I és tal el seu amor, que an els malalts i presoners, que no poren anar a la Iglesia, los visita a sa propia casa o domicili. Mes, Jesús, encara espera algunes setmanes més, després de Pascua florida, per veure si'ls enderrits i els pererosos arribaran a sortir de la Parroquia.

Passa el temps Pasqual, i Jesús donant nova prova d'amor, en la processó del *Corpus*, surt de la Iglesia i cerca per places i carrers als pecadors que durant l'anyada no'ls ha llagut visitar-lo a son sagrari, ni han complit en lo precepte de l'amor.

La processó del Santíssim, després d'una Missió tindrà el mateix objecte? Tot lo que sia amor... caritat... misericordia... be se pot aplicar al Cor divinal de Jesús.

Diumenge, la processó, a més de l'itinerari de costum, recorregué noves encontrades, casi sense pensar-hi. Una cosa semblant passà an el Congrés internacional de l'Eucaristia, a Madrid. Contra costum, soptadament, el Santíssim pujà les grades del Palau del Rei; i allà se li fé la consagració d'Espanya.

Els Missioners ens digueren que l'objecte d'allargar la processó, amb el Santíssim, obei a que's véis, al voltar la plaça del bestia, el conjunt de la processó; com, efectivament, resultà d'un efecte grandios i sosprenent.

Els comentaris, idò, que s'han fet d'això no tenen fonament de taulades avall. Mes cal confessar que la Missió ha revestit caracters excepcionals, i que la nova carrera triomfal del San-

tíssim, par que sia una conseqüència de l'amor i la frissança de Jesús per les ànimes que no s'han aprofitat de la Santa Missió.

¿E-hi havia disparidat de intenció entre els qui dispongueren l'allargament de la processó i la Providencia Divina? No hu sabem... Però, cal repetir que tot lo que sia amor... caritat... misericordia... bé es pot aplicar al Cor sagratíssim de Jesús.

¡Vaja una retxa de Sol!...

EN DANIEL.

En obsequi, an el Beat Ramón Lull, quina commemoració del seu convertiment a Jesucrist celebrà dijous la Iglesia Mallorquina, publicam la següent composició, d'un estimat col·laborador, i que acaba d'esser premiada al Certamen del Seminari.

Himne escolar lulià

S'escampin les veus alçades

de nostre cant inflammat...

Que no us invoquin debades

oh tresorer de l'Amat,

les escoles confiades

baix del vostre Patronat.

Mundanes idolatries

vos cegaven, ¡oh Ramón!

Coronaveu vostres dies

amb les flors que dona'l món.

Mes, la gracia bondadosa

de Jesús vos visità

llargament i, poderosa,

vostre orgull enderrocà.

I, anhelant, desde aquell dia

sercareu el nodriment

de l'alta sabiduria

que val més que l'or i argent.

Oh Ramón! fills vostres, are,

imploram amb gran fervor

un raig d'aquella llum clara

a on beguereu l'amor.

L'amor fort com les montanyes,

l'amor, que era caritat,

encés dins vostres entranyes

com un ardor escampat.

L'amor que us il·luminava
a exalçar l'enteniment...

Oh, l'Amat com s'alegrava
de vostre desitg creixent!

Regau la nostra existencia
amb les aigues divinals

a la nostra intel·ligencia

traurà brots primaverals;

que es nostre afany sense mida

lluïtar contra tot error

i nostre regla de vida

els manaments del Senyor.

Armau, doncs, ¡Oh mestre amable!,
nostra impotencia d'infant

amb la força incontrastable

dels dons de l'Esperit Sant.

Borrau de la nostra terra

l'error que ha engendrat l'orgull

funest com un trò de guerra,

¡oh magnànim Ramón Lull!

Feriu de mort la malura

que arreu escampa el pecat

i demunt sa podridura

s'aixequi la Veritat.

Oh veritat! Per ta via

caminaem i en fot lloc

la fe serà nostre guia

com la columna de foc,

que ens preservarà amorosa

dels enganyis dins la foscó

i ens durà a la gloriosa

terra de promissio.

B. GUASP, Seminarista.

Alaró de Mallorca.

DIADA DE LA LLENGUA CATALANA

«La Veu de Mallorca» ha publicat el parlament que En Joan Estelrich va fer a Barcelona en la Diada de la Llengua Catalana. En atenció que bona part d'aquest discurs està dedicat a la festa que amb tal motiu celebraren a Inca, hem trobat del cas arxivar-lo en les columnes de «La Veu d'Inca» per bona memoria de nostres coses.

Aquesta vegada no es poràn quejar aquells bons inquers que diven que a Ciutat i moltes bandes de fora, hi ha una tendència marcada en empetitir totes les coses d'Inca. Aquesta vegada

haurem tengut un amic que mos haurà fet justícia; allà dins el gran Palau de la Música Catalana, i davant un gran públic, N'Estelrich parla bé de nosaltres i dels nostros entusiasmes populars per la llengua mare.

Segurament mai a cap festa de cultura de les grans urbs, s'havia tret a Inca com a tipu de afany i de progrés; i això és una glòria per nostre poble, que deven tenir present i comparar-lo amb aquells que mos volen restar importància.

Reproducció resumida del discurs pronunciat p'En Joan Estelrich en el Palau de la Música Catalana de Barcelona, el dia de Reis d'enguany.

Respectable Presidència.

Senyores, senyors.

Germans en catalanitat.

Poc me pensava ahir haver de dirigir, en aquest Palau de la Harmonia, la meua imperfecta paraula, a un concurs nombrosíssim i selecte com aquest.

Gran és la emoció que ara sent. Però, més gran encara deu ésser la decepció que hauréu rebut tots vosaltres al veure'm a mi, en lloc de la prestigiosa personalitat anunciada pels periòdics, en lloc d'En Lluís Martí una de les mentalitats mallorquines més clares i potentes, qui a darre-hora no ha pogut emprendre son viatge.

Perdoneu, idò, la meua gosadía juvenívola. Fa poques hores que acab d'arribar a aquesta Metròpoli nostra i encara pesa damunt mí el mareig del viatge. Perdoneu-me, idò, amb doble motiu, si la meua pensa no encerta a ordenar les idees que'm bullen dins el cervell.

Convençudíssim de ma petitor al costat dels oradors i poetes que prenen part en aquesta bellíssima festa, no gosaré tan sols emular-los; ja restaria prou satisfet si la meua paraula, vibrant encara de emoció patriòtica, pogués donar-vos idea de l'entusiasme que regnà a la festa de la llengua que celebràrem els mallorquins dilluns passat a Inca.

Perquè jo voldria que aquests mots humils, que ara barbotegen amb dificultat mos llavis inhabils, fossin un ressò d'aquell acte de fe, de vida i d'energia que donava l'espiritualitat de Mallorca a l'aplegar-se a Inca — a Inca que ve a ser el cor geogràfic i natural de la nostre illa, el lloc on les vibracions vitals de tot l'organisme regional i les acceleracions dels batecs produïdes per l'exaltació del sentiment mallorquí, pregonament catalanesc, es deixen percebre, més clarament i més intensament. (Grans aplaudiments).

Assistiren an aquella festa — que demà serà repetida a la ciutat de Lluçmajor, on es va consolidar per medi de una batalla cruenta la unió de Mallorca amb la Metròpoli — l'incomparable Joan Alcover, i el venerable Bartomeu Ferrà, i En Joan Rosselló l'impecable prosista, i n'Antoni M.ª Alcover amb el seu desig sempre creixent de proselitisme, i En Miquel Ferrà assenyat i dreturer, i tantes altres figures representatives de la nostra renaixença actual.

De relleu eren també les adhesions entre les quals record les d'En Costa i Llobera, Salvador Galmés i Maria Antonia Salvà. Però no fou tan sols cosa de literats; perquè el poble, en el qual viu latent l'esperit de la raça correspongué d'una manera mai assolida a la plenitud de l'homenatge.

I jo, minúscul propagandista que allà per dever me trobava enlluernat de l'esplendidesa de la festa, en vaig tenir prou per a remarcar l'excel·lència del nostre idioma, esmentant els títols novells de noblesa i vitalitat literaria que hi han donat els poetes i escriptors de ca-nòstra vivents.

N'hi havia prou diguent que la nostra llengua

era del verb literari d'En Joan Alcover, que seria immortal en que només hagués compost les armonioses estrofes de *La requilia* on la emoció i eufonia del llenguatge arriben a un grau suprem de perfecció; n'hi havia prou diguent que la nostra llengua s'engarlanda amb l'obra extensa de Mn. Costa i Llobera, qui no's ha servit la florida de la seva inspiració, adés en gerres de ca-nòstra que al tocar-les amb els llavis per a beure-hi sentim regust de terra mallorquina, adés en copes sacres cisellades a la Ciutat Eterna i perfumades amb l'aroma de les roses de Palestina, adés en àmfars romanes que la rella metàlica de l'arada ha desenterrat en els sementers que foren un dia basamenta de l'antiga Pollensa, opulenta i magnífica... (una ovació xardorosa apaga les paraules de l'orador); n'hi havia prou repetint els noms de Mn. Llorens Riber, d'En Gabriel Alomar, d'En Miquel S. Oliver, de Mn. Antoni M.ª Alcover, d'En Joan Rosselló, de Na Maria A. Salvà, d'En Miquel Ferrà, d'En Salvador Galmés i de l'estol juvenívola.

Aquets títols de glòria de la nostra llengua, verb de les més altes i equilibrades personalitats mallorquines, son per sí sols prou eloqüents. Si no hagués existit la eloqüència d'aquets fets, hi hauria, en últim terme, la suprema raó del sentiment, que suara ens recordava en Mutieles, la raó d'ésser la nostra, la única que, per ésser-ho, mereix que cadascú li aixequi en son cor i en sa pensa un monument de fidelitat i faci promesa de servir-la per tots els dies de la seva vida. (Aplaudiments).

Potser diguin mos paisans que no exprés lo mateix aci que a ca-nòstra. Es veritat. Allà ens dedican a una obra de crítica, de correcció dels defectes que hi ha. Però, d'enfòra, la llunyania no'm deixa veure les incorreccions, i d'altra banda, seria injust si ara, que les meves paraules no podran atribuir-se a gañes de guanyar-me el favor del públic, no confessés que efectivament els mallorquins ja comencen a estimar practicamente son llenguatge.

Les campanyes de cinquanta anys ençà dels nostros escriptors han produït l'efecte desitjat; avui en dia no hi ha cap poeta mallorquí, que sia mereixedor del nom de poeta, que escrigui en castellà. Literariament som victoriosos; però això no és prou. Si efectivament la nostra llengua és la regina, cal que, amb tota pompa i sumptuositat, la duguem a son trono. (Grans aplaudiments).

I li durem, amb el temps. Li durem perquè la llengua és la part més ben conservada, amb tot i sos defectes, del tresor que ns llegaren els avant-passats; li durem perquè la llengua és el lligam que ns uneix amb la germana Valencia i el germà Rosselló i el germà Principat; li durem practicant-la sense odi quantre altres llengües, tinguent en comte que no més l'amor és fecunde, que no més l'amor a la terra i a les coses de la terra nostra té virtualitat abastament per a realitzar l'objectiu dels mallorquins conscients que és la reincorporació integral de la nostra illa a a seva cultura (Aplaudiments).

Els qui sabem lo que representa l'honor de la nostra llengua, la volem a totes parts. Volem la plenitud de senyoriu de que parlava, abans de jo, el diputat senyor Bastardas.

Volem per ella, servint-me de la expressió d'un bon amic meu, tot quant puga ornar-la d'un prestigi, tots els atributs de la sobirania. (Aplaudiments). La patriòtica tasca de dur a terme aquets desitjos ha començat. I en aqueixa obra de reconstrucció de la casa pairal que estava a punt d'enrunar-se, no creim que hi hagi un mallorquí que no'n vulga ésser, no creim que n'hi hagi un

que al veure trepitjada la seva llengua no's sublevi agosarat pera defensar l'esperit, en ella palpitant, de la seva raça, ni's aixequi tot ell si qualqu s'atreveix a menyspreuar-la com si fos qualque argot objecte i groller. (Aplaudiments).

Senyores i senyors: Si logram desfer-nos de l'esclavatge de la llengua la llibertat s'apuntarà un triomf. Però, cal per a arribar a això, que reduplicuem la nostra propaganda en tots els ordres. Jo voldria que d'aquestes festes en surtís quelcom de molt pràctic. Si la llengua es veritablement una síntesi espontània de les facultats mentals d'un poble, si la llengua propia, a més de veïcol del sentiment, és veïcol de les idees, si volem reconstituir amb tota plenitud la nostra comuna personalitat, cal que perfeccionem el nostre utilatge intel·lectual, i que dignifiquem totes les nostros aspiracions col·lectives, i que dignifiquem i polim sobre tot el llenguatge, i que arribem com més prest millor a la completa conquesta de l'ensenyament elemental i tècnic... Acontentar-se amb menys fóra mesquina. Aquest desig de tenir un instrument perfecte de cultura superior ha de ésser sencer. Així serem progressistes i europeus i civilitzats; perquè el fatalista, l'africà, el barbre és qui no comprèn aquestes aspiracions, és qui no les afavoreix, és qui no demostra per elles la més xardorosa de les simpaties. Si no ho volguéssim desitjaríem la mort de l'esperit humà, l'aturament de la nostra intel·ligència. I això mai; jo, per exemple, vull ésser plenament qui soc. Jo vull estar orgullós d'haver nat a Mallorca, a l'illa amarada i de blau llafí desde els cims del Puig Major a les fondaries encisades de les cañes i dels gors, a la terra de l'universal Ramon Lull, l'esperit del qual reviu ara entre nosaltres a l'honorar el verb de la raça per ell il·luminada amb celestials clarors lluentes encara a través de les centúries. (Gran ovació que dura llarga estona).

VEU PONTIFICIA

De l'aparició d'un important document pontifici ens cal assabentar avui els nostros lectors: es tracta de la lletra de Sa Santetat als bisbes del Canadà, sobre l'eterna qüestió de l'ús del llenguatge natural en l'exercici del ministeri eclesiàstic i a les escoles; principi tan consubstancial amb la missió apostòlica de la Iglesia, tan mereixedor de constant recordança i més seguida aplicació entre nosaltres, i que fou tan superbament glosat pel bisbe Torras i Bages. Així i tot, convé consignar la nova demostració de la perseverància del criteri apostòlic, que ve amb una gran sol·licitud per la dignitat del llenguatge, i a oposar-se a totes les sofisticades invasions apoïades en privilegis anti-naturals.

La «Revista de Estudios Franciscanos» publica en son darrer número el document pontifici; i és interessant, després de recordar-les tan excelsas com terminants paraules del Sant Pare, llegir en la mateixa «Revista» un autoritzat comentari, reproduït de la revista romana (i orgue oficial de l'Ordre dels Menorets), «Analecfa Ordinis Minorum Capuecinorum». Per tractar-se d'un comentari tan cenyit al text pontifici, com especialment al·lusiu a les nostros contradès, el transcribim aquí:

«Encara que la sapientíssima Lletra que antecedeix sigui només adreçada a la clarecia i fidels del Canadà, on els nostres religiosos de la Província de Tolosa fa ja 25 anys que's dediquen amb molt de fruit als treballs apostòlics, atentment, però, han de llegir-la aquells altres d'entre els nostres que exerceixen el Sant Ministeri a Províncies on pobles de diferent procedència conviuen, conservant la seva pròpia llengua materna. Són d'aquests, per exemple, les Províncies de Bèlgica, Catalunya, Croàcia, Suïssa, Irlanda, Westfàlia, etc.

»Apoiant-se en el dret natural, el Sobirà Pontífex declara que l'exercici de l'apostolat ha d'adoptar la llengua pròpia del país. Lloa els sacerdots que en una regió bilingüe es serveixen d'ambdues llengües; la qual cosa redundarà, segons diu, en profit de la concòrdia dels catòlics d'ambdues llengües i de llur bé espiritual. I és son desig que en els Seminaris de la susdita regió s'adroctriñi en l'ús d'elles els clergues.

»Nega, finalment, que hi hagi cap motiu pel qual a aquells qui en nombre menor viuen en la província on la llengua oficial és altra que la seva, sigui lícit desesfimarlos el dret fonamental que a sos fills que freqüenten les escoles del país, s'els ensenyi la llengua materna.

»Es repara onsevulla una certa tendència a concedir a la llengua materna de cada regió una mena d'igualtat de drets i honraments. En semblant moviment hi part amb coratge i eloqüència els nostres Frares, els propugnen les justes reivindicacions dels quals febles contra l'opressió dels forts. En l'Epístola del Sobirà Pontífex hi trobaràn un preciós incentiu, a l'ensems que arguments i consells de gran importància.»

De «La Veu de Catalunya»

Garbes i Gavelles

L'or

El senyor Sànches de Toca ha manifestat que, al començar la guerra va sostenir que el Banc d'Espanya podria fer grans adquisicions d'or a tipus raonable.

Per això és partidari ara, quan l'or no ha passat de la par, no sols que el Banc d'Espanya segueixi adquirint-ne més, sinó que la Hisenda espanyola procuri adquirir or i faci encunyació de monedes de 20 i 100 pessetes, perquè les circumstàncies actuals són passatgeres, depenen de la guerra, i no tornarà a repertir-se.

Després es podria conseguir que milloràs considerable i permanentment el canvi.

A més, aquest contingent d'or encunyat en monedes espanyoles, no representaria cap perjudici per l'erari, que podria tenir-lo en dipòsit en les arques del Banc i utilitzar la mateixa quantitat de billets mitjançant un conveni amb l'establiment, per al qual es donarien facilitats.

Una campanya de premsa

De la reunió que han celebrat els directors

del «Correo Español», «España Nueva», «El Debate», «La Acción» i «La Nación», s'ha donat una nota oficiosa en la qual es diu que la campanya que aquests periòdics realisen contra el cap del Govern no té caràcter internacional, ni és personal; que sostenen la incompatibilitat del càrrec de president del Consell amb la participació dels negocis de grans empreses el lucre de les quals està en oposició amb el bé comú; que protesten contra la injusta persecució de que són objecte per una campanya en la qual es proposen persistir; i que apel·laràn a l'Associació de la Premsa, a les Corts, quan s'obrin, i a la opinió pública, perquè expressin el jui que han format de la promiscuació del poder amb aquestes empreses, i de la persecució que es fa objecte a la premsa que la censura.

Torpellaments durant el Desembre

Durant el mes de desembre de l'any 1916 han estat afonats pels submarins alemans 218 vaixells, havent-hi 90 d'inglesos, 39 francesos, 28 noruecs, 15 danesos, 10 italians, 9 grecs, 7 espanyols, 6 suecs, 5 portuguesos, 2 nord-americans, 2 japonesos, 2 holandesos, 2 belgas i 1 un de rus.

Donatius

Diu «La Lectura Popular»

«La Idea Nacional», periòdica de Italia, diu que ha mandado estas Navidades un millón de pesetas a los italianos que se hallan en Austria prisioneros de guerra el Sumo Pontífice.

Esta largueza del Padre común de los fieles no ha merecido el mas breve comentario de la prensa italiana que se entretiene en cantar victorias finjidas y en barbear sobre la veste immaculada del sucesor de San Pedro.

Es cierto que en estos tiempos calamitosos que atraviesa Europa muchos centros han logrado suscripciones y donativos en favor de los soldados heridos o prisioneros; que la caridad flota siempre aun entre las mas enconadas pasiones, pero no sabemos de ningún individuo o entidad particular que haya tenido ese rasgo de generosidad tan espléndido.

En cambio sabemos de muchas suscripciones organizadas por los de la acera de enfrente que luego se desvanecieron como el humo.

Veu dels contraris

Pero el bien acaba siempre por abrirse camino, que al fin es luz. Así vemos que Enrique Dignani, socialista italiano, dirigiendo la palabra a sus compañeros en un mítin dijo con gran extrañeza de los asistentes, casi todos ellos ácratas revolucionarios que desde allí saludaba al Pontífice como verdadero y único predicador de la caridad.

Mallorquines

ELS REIS

Ja que ara som en temps d'això parlaré de la Adoració dels Reis que representen a molts de pobles de Mallorca, de la manera més desastrosa que vos pogueu imaginar un acte que ens recorda un fet tan fonament piados, i tan cristià. A

alguns pobles aon ho hem presenciat, Campanet, Búger, li donen un caràcter tan extremadament groller, que els qui mos consideram un pòc prims de gust no mos ho podem passar.

Figuraus el rei Herodes amb una indumentaria *sui generis* assegut amb tota pompa i magestat en son trono, i tenguent per guardia d'honor una soperba carabassa de vi, o d'aigo ardent per a convidar als tres nobles visitants orientals: i beurer-se lo que queda—si'n queda—devant Deu i tot lo món.

Figurau-vos també els consellers del rei vestits de frac i trona portant un voluminós i mal garbat gep demunt les espatlles; una taronja mig partida per ulleres, etc. Els demés personatges interpretadors pòc més pòc manco.

Figurau-vos, finalment, tots aquests artistes diguent ximpléses roï seguit.

No hauria de desaparèixer aquest drama, o canviar-lo amb una cosa un pòc més presentable, seria, com cal?

Qui'n desengany se'n deuen dur els pobres infants quant veuen aquests reis tan renovers!

Els qui les s'havien fosjats tan bons, tan esplèndits... i tan pòc afectats de carabassa... de vi.

Es necessari posar-hi remei, no s'heu trobau lectors amics?

NOVA CENTRAL TELEGRÀFICA

Amb tota solemnitat, un d'aquests dies passats, es celebrà a Muro la benedicció de la central telegràfica que li concedí el govern.

Hi assistí de Ciutat una representació del Cos de telegrafistes, fent amb tal motiu una gran festa.

Mos alegrem de lo més de la millora que han obtenguda els murers que ha de ser en benefici de tota l'illa.

Endavant anam.

REBIR LO NYIC.

Noves d'Inca

DERRER DIA DE SANTA MISSIÓ

Gros i general fou l'entusiasme, que en les ànimes dels bons inquers despertà l'acabata de la Santa Missió. Per això la memoria d'aquell dia serà escrit a la nostra historia amb lletres d'or, fuses amb la regeneradora sang de Cristó, car an aquell dia, més que en los altres, Jesús va vencer, reinar, i imperar sobiranament, demunt la nostra Ciutat...

I bon testimoni d'aquesta dolça dominació, ne's l'Ofici i la Comunió General que tengué lloc a cosa de les 6 i mitja del matí del diumenge a l'Iglesia Parroquial, amb assistència de les digníssimes Autoritats, el cap de les que, e-hi figurava el Bal·le D. Domingo Alzina, i una gentada immensa que no sabent aon agombolar-la fou necessari que ocupàs tot l'altar major fins que amb prous feines deixà lloc al celebrant.

Oficià el M. I. Sr. D. Joan Quetglas, el qui juntament amb son Tio el M. I. Sr. D. Francesc Mir, regalà un preciós tern vert, que és un encantari, i que fons estrenat an aquell mateix acte.

Moments antes de combregar, el P. Serra, va fer el sermó dit de Perdó, que fou un continuu senglot, un eternament dolç...

Com no perdonar-nos els uns als altres, si l'inimic plorava a presència del seu inimic!

Després comensà la Comunió, i fou necessari, per porer-se remanar fer sortir, a les sacristies i a la Rectoria, la generació que caplevava sobre el Presbiteri.

Aquella llargarude Comunió, mesclada amb amoroses i afinades cançons, me feu l'efecte del miracle que's conta en l'Evangelí de la multiplicació dels pans i dels peïvos... en la diferencia de que aquí, el pa que confortava era el vertader cos de Cristó...

A les onze el P. Serra feu una plàtica expresament pels joves. Els bancals amb un sànti-amen estigueren replets de jovent.

El P. Serra mos feu veure els mals de sigle, donam-nos saludables consells per a ser sants de cos i d'ànima, i mos convidà a entrar a la Congregació Mariana, hivernacle segur per a salvar-se.

Després de Vespres comensà a ordenar-se la processó.

Tota ponderació d'aquest acte, resultarà microscòpica, i el cronista es creu incapàs d'esmentar dignament, tan grandiosa manifestació.

Es pot ben dir, que no quedaren espectadors. Els balcons contra costum, romengueren deserts. Tota la ciutat d'Inca e-hi era.

Comensant per la Corporació d'Exploradors, a la que seguien un aixam de nins, venguent a son derrera una munió incontable de fadrins i casats, i fent de gloriós acabatai an aqueixos el Clero, Jesús Sacramentat, i les digníssimes Autoritats; fins l'assombrós rossegai de filles de la Puríssima, i en ultim terma els centenars de Mares Cristianes.... tots, tots e-hi prengueren part.

I tot-hom entussiasmat, fongué, aquest son entussiasme amb aixordedores cançons i units i congregats tots aquests cors, talment una piràmide, a sobre, triunfalment, e-hi aixecarem a Cristó Sacramentat, pessejant-lo per nostres plasses i carrers... fins que les dues musiques, i la banda dels Exploradors, el despedí a la porta de l'Església tocant la vibrant Marxa real.

Ja dins l'Església es cantà un Te-Deum i el P. Serra donà les gracies als nombrosos assistents per son religiós comportament guardat durant la Processó. Després se donà la bendició amb el Santíssim i tot-hom desfilà.

El vespre i en la Parroquia tengué lloc un altra manifestació com la de la tarda.

La multitud omplia tota l'Església, els Presbiteris, la Capella del Sant Cristó i fins hi tot el Camaril de Santa Maria la Major.

Després del rosari pujant el P. Serra, a la trona predicà sobre la perseverancia; despedint-se amb frases efectuosas dels Inquers.

Dilluns tal com havien anunciat els Pares Missioners, gratuïtament, celebraren un suntuós funeral per l'etern repòs dels difunts; en particular dels finats desde la anterior Missió que tengué lloc l'any 1908

fins al temps present. Aquest acte fou molt concorregut i es repartí el pa Eucarístic a infinitat de persones.

Amb el tren de les dotze i mitja, marxaren de la nostra companyia els Pares Missioners anant-los a despedir bona infinitat de públic.

El temps de Missió, per la ciutat d'Inca, ha estat, vertaderament, temps de penitencia i de salut. La cullita ha estat abundanta i amb prous feines els operaris e-hi han donat abasto. Alabem Deu perque teniem fam i hem trobat qui mos ha esbocinat el pa. Tant de bò arrelin dins nostres ànimes els exemples i les ensenyances dels enviats per Deu.

I que el Senyor beneesca llargament i amb les dues mans als bons Pares Missioners, omplint ses ànimes de la pau que'l món casi mai fasta.

Com ja és menta el Cronista de la Missió, nostro estimat Censor el M. I. Mn. Joan Quetglas i el seu oncle el M. I. Mn. Francesc Mir, han regalat a nostra Església parroquial, un tern de gran valor material i artístic.

Hem anat a veure-l' de prop i, efectivament, és una alaja preciosa, confeccionada de teles riquíssimes o sia de lama d'or, formant el meteix teixit de les teles uns dibuxos en relleus de molt de gust artístic. En la confecció no s'hi ha plàs res, en sos galons i demés detalls, fins els forros interiors són de seda finíssima.

Bon recort guardarà nostra Parroquia d'aqueis sacerdots inquers; que no se presenta ocasió que no manifestin en lo seu desprendiment i interès que son bons fills d'Inca.

DIETARIS de 1917
VENALS A NOSTRA LLIBRERIA
Carré de la Murta, 5.—Inca.

Ahir es celebrà a la Església de ses Monges tancades la festa de Santa Paula, comensant unes solemnes Corant'hores, predicant en elles el Rnt. P. Tomás Cura Parroco de Lluch.

Devocionari Liturgie
PELS FEELS DE LA DIOCESIS DE MALLORCA
Venal a nostra Llibreria.

La Congregació Mariana, diumenge i divenres vinent, donarà an el teatre del Col·legi del Cor de Jesús, el drama en tres actes «Los dos Cautivos» i el sàinet en un acte «Funerales y Danzas».

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	82'00	el quintá
Blat	a	25'00	la cortera
Xexa	a	25'50	id.
Sivada	a	12'00	id.
Id. forastera	a	11'50	id.
Ordi	a	15'00	id.
id. foraster	a	14'50	id.
Faves pera cuinar	a	29'00	id.
id. ordinarias	a	23'00	id.
id. per bestia	a	22'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. B'anques	a	44'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Fasoís	a	00'00	id.
Garroves	a	07'50	el quintá
Porcs grassos	a	17'00	la arrova

¿TENEIS SABAÑONES, SEDAS O PENELLONS?
usad el

Granol Grau

que es el remedio poderoso para Curar dicha enfermedad.

Se vende en todas las farmacias

Lepósito general: Grau Farmacéutico—Plaza Mayor 21 y 22. INCA, (Mallorca).

Tip. M. Durán.—Inca

MANUEL PLAZA

SASTRE

EXPLENDIDA COLECCION DE TRAJES PARA LA PRESENTE TEMPORADA DE INVIERNO

— RADA DE INVIERNO —

■ CALLE CADENA ESQUINA PLAZA SANTA EULALIA ■

Palma

